

minnemal pühhapäwas ühhestkoust ärraiäl-
sime, ja minna põdim kõio minnema; siis
juhtusin minna villets veel kõrtsi sisse as-
tuma: sealt ellid veel üks paar sõbbrad:
meie hakkasime jutto aiaama, ja rõtsime
ka wâhhe Jumala miljofest, ja nenda
siis aeg rõbis. Oh minna õnneto mees
et ma pidin kõrtsi minnema!

Josep. Kus siis so naene olli? ees se
olnud karia vastorõtmast? ees se woind
lojussed kîñipâhna?

Se mees. Naene olli ka kõrtsi juhtund.
Ta olli jo enne mind seál, ja olli wâhhe ka
rûpand, nenda et ta wâsfind olli: ja kui
meie fest õsel kõio tullime, siis ei tulnud
lojussed meie melegat. Meie uinusime mag-
gama, ja hommikul kui meie ülestousime,
siis olli hobbone ja hârg kaddund.

Josep. Kes teab kas siis metsallised
neile otja peale on teinud; ehk nemmad
wah-

wahhest kuhagi on saanud, kus muud
ausad innimessed neid on kinni sanud.

Se mees. Jo need on hundi verses.
Teisel hommikul ma leidsin neid metsast,
kui jo metsal nae neid poleks olli nahka pañ-
mud. — Oh ma tuaene mees! oh ma vil-
lets mees! Mis peab minnust nûud
fama? — Mojas ma ka kâsin abbi otsu-
mas: Kust meiesuagune maialt peab abbi
ja armo otsima, kui omma mannematte
käest? Agga moisa mannemal ka kõrvva
süddä. Kül ta warm on teopâivi tegga-
aiaama; agga fui meiesuagusel villetsus
sattub; ei siis olle moisast armo.

Josep. Jah, minno armas küllamees,
kui nenda te luggu on, siis ärra sa panne
pahhaks, kui ühhelgi innimessel halle meel
ei tulse finno villetsusse pâerast. Kui üks
innimenne keit on truist teinud, mis ta
kohhus olli tehha, ja siis sattub temmale
üks äppardus; siis on igauhhe kohhus
hal-